

ήγείται» γλωσσολογικώς και ιδεολογικώς— του έξωφύλλου έκφρασι: είναι αυτή, όχι δική μου— και ότι αγωνίζεται υπέρ της δημοτικης και υπέρ της καθαρευούσης μεθ' ίσης άφρωσίωσης (τό μοσχομυροδύατο «μεθ' ίσης» τό συνειθίζει: ο ένας από τους δύο διευθυντές της).

Αν άναγγελλει τό περίφημο κίττο ξώφυλλο πώς θά δημοσιεύη ρομάντσου του κ. Ψυχάρη, δέν έχει καμμιή σημασία, άρνού στίς ίδιο τεύχος που θάρχηνηση τό ρομάντσου του κ. Ψυχάρη, ήμπορει αξιόλογα νάρχηνηση και κανένα ρομάντσου του κ. Κλέωνα Ραγκαβή.

Μεθ' ίσης άμεροληψίας πάντοτε όλα τά ζητήματα και όλα αι άρχαι των όποιων ήγείται γλωσσολογικώς, ιδεολογικώς και Τουριστοπρακτικώς.

Δικός σου
ΕΞΩΦΡΕΝΙΑ Η Σ

ΠΕΡΙ ΔΑΝΤΗ ΚΑΙ ΔΕ ΣΥΜΑΖΕΥΕΤΑΙ...

Φίλε «Νουμά»

Με όλιν τόν σεβασμόν και τήν εκτίμησιν, που χρειάζεται να έχη κανείς προς τήν σοφίαν των μεγάλων του Πανεπιστημίου μας διδασκάλων, θά μού επιτρέψης να κάμω όλίγας παρατηρήσεις σχετικώς με τάς διαλέξεις του κ. Λάμπρου εις τόν «Παρναστόν» διά τήν Φλωρεντίαν και πάλιν ό,τι άμέσως ή έμμέσως συνδέεται ή δέν συνδέεται με τήν ώραιάν και ένδοξον πόλιν.

Πηγαίνω τακτικά εις τάς διαλέξεις του κ. Λάμπρου, διότι είμαι πάντοτε της άρχής ότι τό «Εγκυκλοπαιδικόν Λεξικόν» είτε τό διαβάσεις είτε προφορικώς τό άκούεις, είναι πάντοτε τερπνός άν όχι και ώφέλιμος διδάσκαλος.

Επήγα τήν περικομένη Τρίτη και εις τήν διάλεξιν περί Δάντη και έμαθα πολλά πράγματα.

Πρώτον ότι ο Δάντης ήτο ποιητής και με λιγαρισμένον πνεύμα. «Επειτα ότι είχε τό πηγούνι οξύτατον, δείγμα ίσχυράς θελήσεως. «Οτι οι όρθαλμοί του έλαμπον, δείγμα οξύτατου πνεύματος.

«Έμαθα ότι ο Δάντης αγαπούσε τήν Βεατρίκην, ότι εξωρίσθη από τήν πατρίδα του, ότι έγραψε πολλά έργα, ότι ή «Θεία Κομωδία» δέν έχει άκόμη μεταφρασθή όπως πρέπει εις τό Έλληνικόν, ότι έχει εικόνας θαυμασίας του Ντορέ και ότι τήν Κόλασιν ο Δάντης φαντάζεται ως ένα μεγάλο χωνί.

«Έτσι άπορραίσθηκε ο γάμος. Οί κλέφταις άνοιξαν κι' έτοιμάσανε τήν Έκκλησιά, τή σκουπίσαν κι' άνάψανε τά καντήλια. «Η κερή Νικολάκκινα, που τρώμαζε να μερώση τή νύφη έβγάλε άπ' τό δισάκι τά στέφανα, τά κεριά, τά κουρέτια, κι' ό,τι άποδωσίδι για τήν άλλη νύφη έτοιμάζε. Τά παλλικάρια φωνήαν καλοί συμπαθεροι γιατί τίποτες άπ' αυτά δέν πειράζανε, ούτε τή μεταξωτή τήν μπόλια, με τά φλουριά, ούτε τα κοραλλένια σκουλαρηκάρια, ούτε τήν άσημένια τή καρφίτσα. «Έτσι δέν έμεινε παραπονεμένη ή Λεϊμονιά, πώς έγεινε νύφη δίχως στολίδια, άν και πιό κόκκινα ήτανε τά χείλια της άπ' τά κοραλλια και λαμπρότερο δίχως φλουριά τ' άπάρθενο κεφάλι της, με τά χρυσά μαλλάρια...»

Μεθ' σ' τήν Έκκλησιάν έγεινε ο γάμος. Κομπάρους στάθηκε ο καπετάνιος και τους πέρασε γι' άρραβώνες δαχτυλίδι' άτίμητα. Αυτά ήτανε της Λεϊμονιάς ή προίκα. «Ο παππάς εύρθε σ' τό βιβλίο της Έκκλησίας τόν Άπόστολο και τό Ευαγγέλιο και κουτσώπε και τήλλα, όπως άπ' έξω τά θυμάτανε, βέβαιος, κατά τή φιλοσοφία του κ. Νικολάκη, πως με μιή σελίτσα γράμμα πάρα κάτω... σ' τό γαμπρό τίποτες κακό δέν γινότανε! Σ' τό «Ησάκι χόρευε ράχνανε τους νεόνυφους με κουρέτια

Είδα και τήν εικόνα του ποιητού έν προβολή, τό μνημειον του, που είναι εις τόν Ναόν της Σάντα-Κρότσε, τήν Έκκλησιάν της Σάντα Κρότσε, που είναι μέσα τό μνημείο του Δάντη, τόν κανδηλανάπτην της Έκκλησίας της Σάντα Κρότσε, που έχει μέσα τό μνημειον του Δάντη και τήν... Άφροδίτην του Κανότα, ο όποιος, ως γνωστόν, κατεσκεύασε τό μνημειον του Δάντη, που είναι εις τόν Ναόν της Σάντα-Κρότσε.

Τώρα, εκάθηντο κοντά μου και μερικοί γκρινιαρηδες, που έλεγαν ότι ο σοφός διαλλέκτης δέν είχε πολλές πληροφορίας, ότι απέφυγε να πη δυό λόγια διά τήν «Θείαν Κομωδία» και ότι πλύν του πηγουνιού του ποιητού δέν μεζ, έδωσε κανένα άλλον χαρακτηρισμόν του Δάντη.

«Άλλοι πάλιν ειπαν πως έμοιαζε με πανοραματζήν με τό διαρκές «Έδω βλέπετε» και άλλοι πως από όλην τήν διάλεξιν δέν έβγήκε άλλη θετικη πληροφορία παρά ότι ο κ. Σ. Λάμπρος γράφει τήν καθαρεύουσαν, στέργει όμως τήν δημώδη.

Αυτοί όμως είναι οι συνειθισμένοι παράξενοι, διά τους όποιους τίποτε δέν είναι καλό. Διότι τί έχει να κάμη άν εγώ, φεύγοντας από τήν διάλεξι, άνοιξα τόν Λαρούς κι έμαθα χίλια δυό άκόμη πράγματα περί Δάντη και περί των έργων του.

Πιθανόν ο κ. Σ. Λάμπρος να μην έχη τόν Λαρούς στην βιβλιοθήκη του και θά κάμη πολυ καλά να τόν προμηθευθή.

Διότι δυστυχώς ή γνωστή «Έλληνική Έγκυκλοπαιδεία» με τό ν' άφιερώνη από μιαν στήλην διά τους Έλληνας καθηγητάς του Πανεπιστημίου δέν είχε χωρον κα... επεκαταθή περί Δάντη.

Πρόθυμος
ΔΑΝΤΩΝ

ΚΕΡΔΟΣ 312,140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναι! **312,140** δραχμάς έδωκε μέχρι τουδε τό γραφειον του τραπεζομεσίτου κ. **Ίω. Φωτίου** εις τους πελάτας του. «Ητοι εκ των άγοραστών λαχειοφόρων όμολογιών εκ του γραφείου του έχουσι κερδίσει διάφορα ποσά, άνερχόμενα εις τόν στρογγυλόν αριθμόν **312,140** δραχ.

«Ο κ. Ίω. Φωτίου θέλει ν' αναβιβάση τό ποσόν

κι' άπ' τήν καρδιά φωνάζάν' όλοι: καλορροζίκα! Σάν 'τέλειωσε ο γάμος βγήκαν όλοι έξω, πολλοί μ' αναμμένα κεριά σ' τά χέρια τους, κι' άλλη μιή φορά γκαρδικαίς άκουσθήκανε ή εύχρισ: να ζήσετε σάν τά βουνά, πάντα καλόκαρδοι κι' εύτυχησμένοι, μ' έγγόνια και δισέγγονα! «Ο κ. Νικολάκης κι' ο Καπετάνιος δέν μπορούσαν άπ' τή χαρά να μιλήσουνε με τά μάτια δακρυσμένα φίλησαν τό γαμπρό μιή φορά... και δυό τή νύφη! Δέν ξέρω άν έπρόσεξε ή κυρά Νικολάκκινα. Τριγύρω ή ριζοβουνιά, τά βράχια, τά πλατάνια, ροδίσανε και λάμπανε σ' του γάμου τή λαμπράδα, 'μερώσανε κι' εκείνα σ' τής νύφης τό χαμόγελο...

Σε λίγο σθύσαν ένα ένα τά κεριά και βαθειά σκοτεινιά πλάκωσε τό λημέρι. Μαύρα σύννεφα σκεπάσαν τόν ουρανό και της βροχής ή μυρωδιή χύθηκε σ' τόν άέρα. Φύλλο σ' τά δένδρα δέν σώτανε. Τά γέρικα πλατάνια άπλωναν διάπλατα τόν άγριο ίσκιο τους, δρόχοι, θαρρείς, θεώρατοι, του φίλαγαν τή Λάμια. «Όλοι τότε σιγά σιγά μαζευτήκανε πάλι σ' τήν Έκκλησιάν, σάν τά πουλιά που κρύβονται καθώς μυρίση μπόρα. Βρίσκαν εκεί παραγοριά σ' του Άγιου τά καντύλια, π' άκόμα χλωμοφέγγανε. Κανείς δέν μιλούσε: λές και 'πάγων' ή φιλιό σ' τά

τουτο εις 1,000,000 δραχ. Έπιθυμών δέ ένα συμμετάσχωσι τούτων πάσαι αι τάξεις της κοινωνίας υποβιβάζει τήν προκαταβολήν δι' εκάστην λαχειοφόρον της Έθνικης Τραπεζης εις δραχ. 8 και καλει τους θελοντας ν' άγοράσωσι ποιούτην να προσέλθωσιν εις τό τυχηρόν γραφειόν του, όπου πάντως θά κληρωθή μετ' άμοιβής όμολογια τις και τί χαρά να είναι ή πρώτη με τής 70,000 χρυσας δραχμάς τήν 19 Δεκεμβρίου έ. έ., οτε γενήσεται ή κλήρωσις.

ΛΗΣΜΟΝΙΑΡΗΣ

Ποιός δέν ξεχνά! κ' εγώ τόν δρόμο
Που μ' έφερονε 'ς τή συντροφιά σου,
«Όλοι τό λέν, δέν βρισκω πιά...
Βαρκοϋλα πνίγεται ή φαλιάρου
Παρατημένη μέσ' στον τροίμο
Χωρίς κουριά!
Κ' εκεί δέν θάλιθω χρόνια χρόνια,
Και λησμονιάρη έδω του κόσμου
Άς με καλούν κ' εγώ άς πονώ.
Πρώτα οτι μουσπειρες εντός μου
Μακριά σου έδω θά στήσω αιώνια,
και άς σε ιδώ 'ς τόν ουρανό

CONSTANS

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Σαχλίκο. Δίχως άλλο, θά έννοείτε τόν κ. Κόντε Κουρούπη της Φιλολογίας Μ' αυτόν, χριστιανέ μου, έννοούσαμε, και μετ. Λοιπόν άν έστειλε στο Κουρμαλίειο διαγωνισμό ένα έρμα του, δέν φταίει καθόλου. Διαγωνισμό είδα, έρμα έστειλε. Που να περιμένη τό Λασσάνειο! «Ο Κόντε Κουρούπης της Φιλολογίας ο όποιος κάποτε, ποιικιλίας ένεκα, υπογράφεται και ως Πολ. Δημητρακόπουλος, έχει πάρει ως τώρα πενήντα τότα βρακαί δέκα άραμπάδες γαμάτους βαρνοκότσανα από τους διαφόρους διαγωνισμούς στους όποιους διέπρεψε κατά ξηράν και κατά θάλασσα. — κ. Έξωφρενίδη. Τό γράμμα σας, καθώς βλέπετε, τό δημοσιεύουμε. Λησμονήτετε μονάχα τό θαυμάσιο αυτό κομμάτι από τόν άμίμητο πρόλογο του άλησμονήτου παραρτήματος: «Στην ώρα αυτή έθνικη εργασία δέν έμεινε πίσω και ή καθαρεύουσα «Έλληνική γλώσσα, σεβαστή πάντα...» κτλ. Τό κομματάκι αυτό τό στέλνουμε στον κ. Ψυχάρη (Paris. Rue Chaptal. 16) για να κμαρώτη ποιούς φιλολογικούς άρλεκίνους υποστηρίξει με τήν πολύτιμη συνεργασία του. — κ. Κώστα Καυροφύλλα. Θυμηθήτε, σάς παρακαλούμε, να μας φέρετε τόν Βαλαωρίτη.

Χείλια τους! Έσχονου σ' τή βαθειά σιγαλιή σφυγίματ' άκουσθήκανε, πατήματα κι' άπ' άρματα βρόντοι, μιή φωνή δε δυνατή άντιλάησε, ή φωνή του καπετάνιου: Παιδιά! ο Θεός μαζί σας, όλοι λιεύθεροι!

Δεν πρόφθασε κανείς ν' άπαντήση σ' τόν καπετάνιο. «Άμουρη σ' τή στιγμή έγεινε ή κλεφτουριά, σάν να σχίσθηκε ή γη και τήν κατάρπει. «Ένα σίσεσ μακρονό άκόμα έμεινε, σάν ύστερο φύσημα της μπόρας. «Όλοι ήσαν λιεύθεροι, με κανείς τήν ώρα 'κείνη δέν σκέφθησε να φύγη. «Έγυρε ο καθένας τό κουρασμένο κουφάρι του όπου βρέθηκε και με τή χαρά της λευθερίας άποκοιμήθη.

Πέρασαν τά μεσάνυχτα. Σκοτάδι: πια δέν βασιλεύει. Άργά άργά κύλησαν και φύγαν τά μαύρα σύννεφα και πανώρη ξεπρόβαλε τό φεγγάρι, πρόσχαρο τό γάμο άσημόνοντας. Τό μαγεμένο τ' άηδονιού τό τραγουδι γλυκοκαλει σ' τή νύφη παινεματα. Μιή φουνοτωμένη λυγαριά έχυσε μ' άγάπη τό μυσό της σ' τό νυφικό κρεβάτι, τή χιονάτη του Φώτου φλουρίτσα, που σ' τή ρίζα της στρώθηκε... «Ο Φώτος είναι μέλισσα κι' ή Λεϊμονιά λουλούδι. Τ' άφράτο τό κορμάκι της σφαλε σ' τήν άγκαλιά του κι' άπ' τά γλυκά χείλιτσα της ρουφάει τήν έμμορφιά της!

T E A O Σ